

РЕШЕНИЕ

№ 1714

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА
КЪНЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. МАРТИНОВА
като разглежда докладваното от МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА КЪНЕВА
Административно наказателно дело № 20231110207725 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е въз основа на подадена жалба от Б. И. Х. чрез адв. М. М. срещу наказателно постановление № 698622-F694895/05.04.2023 г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП- София, с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 50, ал.1 т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление, като се аргументира наличието на маловажен случай, а от друга страна се твърди, че размерът на административното наказание не е определен правилно, тъй като не са изследвани тежестта на нарушението и подбудите за неговото извършване. Твърди се, че АУАН е съставен извън срока по чл. 34 от ЗАНН, като се застъпва тезата, че тримесечният срок е започнал да тече от датата на подаване на декларацията по чл. 50 от ЗДДФЛ. Според жалбоподателя в наказателното постановление не е ясно посочена датата на нарушението, тъй като от една страна се твърди, че декларацията е следвало да бъде подадена до 30.04.2022 г. и жалбоподателят е изпаднал в забавя на 01.05.2022 г., но с оглед обстоятелството, че 30.04.2022 г. е неprisъствен ден, то срокът изтича в първия присъствен – 03.05.2022 г., следователно едва на 04.05.2022 г. би могло да се приеме, че е налице нарушение. Като процесуални нарушения се

считат и непосочването в НП на нормата, която регламентира срока за деклариране на доходите, придобити през предходната календарна година, както и отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. От съда се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление и присъждане на разноски.

В съдебно заседание редовно призованият жалбоподател Б. И. Х. не се явява, представлява се от адв. М., надлежно упълномощена, която пледира за уважаване на подадената жалба по изложените в нея съображения. Акцентира върху тезата си за изтекъл давностен срок по чл. 34 от ЗАНН и неправилно посочена дата на нарушението. Претендира присъждане на разноски за предоставена от нея на жалбоподателя безплатна правна помощ.

Въззиваемата страна - директора на офис „Център“ при ТД на НАП - София се представлява от юрк. А., която намира жалбата за неоснователна, като застъпва тезата, че нарушението не е маловажно, тъй като подаването на коригираща декларация е извършено от жалбоподателя едва след като същият е бил санкциониран за извършеното нарушение. Счита, че жалбоподателят е бил наясно, че следва да декларира предоставения заем, тъй като в по-ранни декларации е декларирал получен от него заем. Според процесуалния представител на АНО не може да се приеме, че срокът по чл. 34 то ЗАНН е изтекъл, тъй като органите по приходите са разполагали с подадена данъчна декларация, но не е имало как да узнаят, че лицето е предоставило заем, който не е декларирало, данни за което се установени едва в хода на проверката. Акцентира върху съдебната практика, че ако датата на извършване на нарушението може да бъде извлечена от описанието на нарушението, както е в процесния случай, то не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Моли за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След анализа на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна връзка съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

На 20.07.2021 г. между жалбоподателят Б. И. Х. в качеството на заемодател и „Х.Б.“ ЕООД в качеството на заемател бил сключен договор за заем, по силата на който Х. се задължил за предаде в собственост на заемателя „Х.Б.“ ЕООД сумата от 160 000 лева за срок от 5 години. Сумата била преведена по сметката на „Х.Б.“ ЕООД на 20.07.2021 г. През 2021 г. заемателят не извършвал плащания за погасяване на предоставения му заем и към 31.12.2021 г. непогасената част от предоставения от жалбоподателя на „Х.Б.“ ЕООД заем била в размер на 160 000 лева.

На 26.04.2022 г. в компетентната ТД на НАП- София била подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за Б. И. Х. за финансовата 2021 г., в която не била декларирана непогасената към 31.12.2021 г. част от предоставения от Х. на „Хаумстед България“ ЕООД паричен заем.

Във връзка с извършвана проверка от органите по приходите с искане № П-22221023005772-040-001/12.01.2023 г. от жалбоподателя са изискани представяне на документи и писмени обяснения във връзка с предоставения заем. Обяснения от жалбоподателя, придружени от копие на платежно нареждане, договор за заем и др. документи постъпили в ТД на НАП на 19.01.2023 г.

Свидетелката Ю. И. А. – Ц. се запознала с постъпилите документи и

като счела, че Б. Х. е извършил нарушение на чл. 50, ал. 1 т. 5 б. „а“ от ЗДДФЛ съставила на 03.02.2022 г. срещу него и в негово присъствие акт за установяване на административно нарушение № F694895/03.02.2023 г. Актът бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го подписал, като възразил, че към момента на предоставяне на заема не е знаел за съществуващото задължение по чл. 50, ал. 1 т. 5 б. „а“ от ЗДДФЛ. На 06.02.2023 г. постъпили допълнителни възражения срещу АУАН.

Като счел депозираниите възражения за неоснователни и въз основа на съставения АУАН директорът на офис „Център“ при ТД на НАП- София издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 50, ал. 1 т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ. Препис от НП бил връчен на жалбоподателя на 10.05.2023 г., а на 23.05.2023 г. била подадена и жалбата срещу него.

На 07.06.2023 г. по електронен път била подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за финансовата 2021 г. относно подлежащите на деклариране обстоятелства от жалбоподателя Б. Х., в която била декларирана непогасената част от заема, предоставен от жалбоподателя на „Х.Б.“ ЕООД, която възлизала на 160 000 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетеля Ю. И. А. – Ц., договор за заем, извлечение от банкова сметка, платежно нареждане, годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ с № 2210И1062078/26.04.2022 г., годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ с № 2210И1268558/07.06.2023 г.

В настоящия случай съществено значение имат писмените доказателствени средства, от които се установява по несъмнен начин предоставянето на паричен заем в размер на 160 000 лева от страна на жалбоподателя Х. на дружеството „Х.Б.“ ЕООД. Видно от платежното нареждане и извлечението от банковата сметка на заемополучателя заемът е бил предоставен на 20.07.2021 г., като не се установи каквато и да било част от него да е била погасена през 2021 г., което се потвърждава и от заявеното от Х. в хода на извършената проверка от органите по приходите. Следователно към 31.12.2021 г. непогасената част от предоставения от жалбоподателя на „Х.Б.“ ЕООД заем е била в размер на 160 000 лева.

Видно от представената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ с 2210И1062078/26.04.2022 г. в същата липсва деклариране именно на непогасената част от предоставения заем в размер на 160 000 лева. Това обстоятелство е било декларирано от жалбоподателя едва на 07.06.2023 г., след връчване на препис от процесното НП

Съдът възприе с доверие показанията на свидетелката Ю. И. А. – Ц., която лично е извършила проверка на представените документи и е установила, че в срока по чл. 53 от ЗДДФЛ жалбоподателят не е подал ГДД, в която да е декларирал непогасената част от предоставения от него заем.

От представената по делото заповед № ЗЦУ –1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП се извлича информация за компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган – първият да съставя АУАН, а вторият – да издава наказателни постановления.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок (препис от НП е връчен на управителя на жалбоподателя на 10.05.2023 г., а жалбата е депозирана на 23.05.2023 г.), от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

В настоящото производство съдът е длъжен да провери законността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи. Съобразно нормата на чл. 85, ал. 1 от ЗДДФЛ нарушенията на цитирания закон се установяват с акт на орган по приходите. Според чл. 7, ал. 1 т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) орган по приходите е и служителят, заемащ длъжност „инспектор по приходите“, с оглед на което свидетелката Ю. А. – Ц., заемаща именно такава длъжност е била компетентна да състави процесния АУАН. От т. 1.2 б. „г“ на цитираната заповед е видно, че изпълнителният директор на НАП е делегирал правомощията си да издава наказателни постановления за нарушения на чл. 80а от ЗДДФЛ и на директорите на офиси при ТД на НАП, а процесното НП е издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП.

Съдът намира, противно на разбиранията на процесуалния представител на жалбоподателя, че при съставяне на АУАН не са допуснати нарушения на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Не може да бъде възприето разбирането, че тримесечният срок от откриване на нарушителя тече от датата на подаване на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ от страна на жалбоподателя. Към момента на подаване на декларацията органите няма как да установят, дали задълженото лице е декларирано пълно и правилно всички подлежащи на деклариране обстоятелства. Не е ясно как органите са могли да установят, че жалбоподателят е предоставил заем, респ. дали има непогасена част от него и дали тя надхвърля 10 000 лева. Ето защо тримесечният срок започва да тече от момента, в който органите по приходите разполагат с всички данни, касаещи предоставения заем и непогасената част от него към 31.12.2021 г., с които данни те са се снабдили след предоставянето им от страна на жалбоподателя на 19.01.2023 г. Едва тогава органите по приходите са получили всички необходими данни, за да направят преценка има ли извършено нарушение и от кого, с което да се постави началото на течението на тримесечния срок. АУАН е съставен на 03.02.2023 г. очевидно преди изтичане на тримесечния срок, а така също и преди изтичане на едногодишния, считано от датата на извършване на твърдяното нарушение. Наказателното постановление е издадено два месеца след съставяне на АУАН и при спазване изискването на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Основателно е обаче възражението, че досежно датата на извършване на твърдяното нарушение АУАН и НП не съдържат ясно становище на актосъставителя и АНО по този въпрос. На първо място от прочита на АУАН и НП се установява, че същите не съдържат конкретно посочване на датата на нарушението /в противовес на изискванията на чл. 42, ал. 1 т. 3 и чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН/. Действително, съдебната практика приема, че такава

процесуално нарушение, а именно липса на експлицитно посочване на датата на нарушенията не е от категорията на същественият, но само и единствено ако е възможно от начина на формулиране на нарушението да се изведе датата, на което се твърди то да е осъществено. В процесния случай обаче, това не е така. В АУАН и НП е посочено, че жалбоподателят не е подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в която да е декларирал непогасения остатък от предоставения заем „в законоустановения срок за подаване на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, а именно до 30.04.2022 г.“, като от така формулирано описание на нарушението следва извод, че се твърди нарушението да е извършено на 01.05.2022 г. Този извод се подкрепя и от посоченото в НП, че жалбоподателят е изпаднал в забава на 01.05.2022 г. Не се установи обаче датата, изводимата от фактическото описание на нарушението – 01.05.2022 г. да е действителната дата на извършване на нарушението. Нито актосъставителят, нито АНО са взели предвид, че 30.04.2022 г. е събота, неприсъствен ден, а когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия присъствен. В случая както 01.05.2022 г. - неделя, така и 02.05.2022 г. – понеделник, са били неприсъствени дни /02.05.2022 г. поради обстоятелството, че официалният празник 01.05.2022 г. се пада в неделя/, следователно срокът е изтекъл в първия присъствен ден - 03.05.2022 г. С оглед изложеното на датата, на която АНО твърди, че жалбоподателят е „изпаднал в забава“ да декларира непогасената част от предоставения от него на „Х.Б.“ ЕООД заем или иначе казано денят, следващ изтичането на срока, в който е могъл законосъобразно да стори това е 01.05.2022 г. Предвид правилото за броенето на сроковете обаче срокът по чл. 53 от ЗДДФЛ за подаване на ГДД по чл. 50 от закона не е бил изтекъл на 01.05.2022 г. и на посочената дата жалбоподателят не е извършил нарушение, а все още е могъл да изпълни законовите си задължения. В процесния случай АНО не просто не е посочил конкретна дата, на която счита, че нарушението е извършено, но с оглед избраната формулировка при описание на нарушението е видно, че на жалбоподателя се вменява извършване на нарушението на дата, на която срокът все още не е бил изтекъл.

По същество съдът намира, че по делото несъмнено да се установи, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си в срок до 03.05.2022 г. вкл., да подаде ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в която да декларира непогасената към 31.12.2021 г. част от предоставен на „Х.Б.“ ЕООД паричен заем, която част надхвърля 10 000 лева, а именно 160 000 лева и на 04.05.2022 г. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 50, ал.1 т. 5 б. „а“ от ЗДДФЛ. Нарушението е извършено умишлено с пряк умисъл – жалбоподателят е съзнавал, че е предоставил на търговско дружество паричен заем в размер на 160 000 лева, съзнавал е, че дружеството не е извършвало плащания за погасяване на главницата, тоест че към 31.12.2022 г. непогасената част от предоставения заем надхвърля 10 000 лева и не е декларирал това обстоятелство в законоустановения срок. Възражението, изложено в АУАН, че жалбоподателят не е знаел, че следва да декларира тези обстоятелства не изключва отговорността му, тъй като се касае за незнание на закона, което не е извинително.

Въпреки това обаче с оглед извода на съда за липса на конкретно посочена дата на нарушението в АУАН и НП и предвид обстоятелството, че на датата, изводима от описанието на нарушението – 01.05.2022 г. срокът за изпълнение на законното задължение на жалбоподателя по чл. 50, ал. 1 т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ не е бил изтекъл и на тази дата нарушение не е извършено,

то наказателното постановление следва да се отмени.

По разноските:

С оглед изхода от делото тежестта за разноски следва да се понесе от въззиваемата страна. В случая по делото е представен договор за правна защита и съдействие, видно от който адв. М. е предоставила на жалбоподателя на основание чл. 38, ал. 1 т.2 от Закона за адвокатурата безплатна правна помощ. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в [наредбата](#) по [чл. 36, ал. 2](#) и осъжда другата страна да го заплати. В случая с оглед размера на наложената глоба размерът на възнаграждението, определено по реда на Наредбата е 1840 лева. С оглед задължителния характер на даденото от СЕС с [решение от 25.01.2024 г. по дело № С-432/22](#) тълкуване на [чл. 101, пар. 1 ДФЕС](#), определените с [Наредба № 1/09.01.2004 г.](#) минималните размери на адвокатските възнаграждение не са задължителни за съда при определяне на адвокатско възнаграждение на основание [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.](#) Настоящият съдебен състав прецени, че процесуалният представител на жалбоподателя е изготвил жалбата срещу наказателното постановление и е участвал в едно съдебно заседание по делото, в което е разпитан един свидетел. С оглед количеството и естеството на извършената работа от процесуалния представител на жалбоподателя, съдът намира, че на адв. М. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 т. 1 вр. ал. 3 т. 2 от ЗАНН Софийски районен съд, НО, 108 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 698622-F694895/05.04.2023 г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП- София с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ на жалбоподателя Б. И. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 50, ал.1 т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.

ОСЪЖДА ТД на НАП- София да заплати на адв. М. М. от САК на основание [чл. 38, ал. 1, т. 2](#) Закона за адвокатурата за осъщественото процесуално представителство на Б. И. Х. пред Софийски районен съд по НАХД № 7725/2023 г. по описа на СРС, НО, 108 състав адвокатско възнаграждение в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14- дневен срок от получаване на съобщение за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____

